

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ing. R. K.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 2. 2015, č. j. 10 A 29/2014 – 81,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 2. 2015, č. j. 10A 29/2014–81, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši 1.000 Kč k rukám právního zástupce žalobce, Mgr. Jaroslava Topola, advokáta, se sídlem Na Zlatnici 2, Praha 4, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“), jímž soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2014, č. j. KUJCK 8521/2014/ODSH (dále též „přezkoumávané rozhodnutí“). Krajský soud dále rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[2] Přezkoumávaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice, správního odboru (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 17. 7. 2013, č. j. spr. př. D 1908/13 Lo, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) a k) zákona č. 361/2000 Sb.,

o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a přestupku podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla“). Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit tím, že dne 19. 3. 2013 v 0. 50 hod. v Českých Budějovicích, po ulicích Riegrova, Nádražní, Rudolfovska, Dobrovodská, do ulice U Jeslí, řídil motorové vozidlo tovární značky BMW, r. z. X, kde po zastavení u domu 1A byl příslušníkem Policie České republiky (dále jen „Policie ČR“) vyzván k předložení dokladů předepsaných k řízení vozidla, které nepředložil a rovněž po výzvě policisty se odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení nebyl ovlivněn alkoholem, ačkoli takové vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Dalším jednáním nesplnil povinnost stanovenou v hlavě II zákona o silničním provozu a jako řidič nepředložil zelenou kartu o pojištění řízeného vozidla. Tímto jednáním žalobce porušil ustanovení § 4 písm. b), § 5 odst. 1 písm. f), § 6 odst. 8 písm. a) až c) a § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu a ustanovení § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, za což mu byla uložena pokuta ve výši 25.000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel všech druhů na dobu jednoho roku a povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

[3] Proti přezkoumávanému rozhodnutí podal žalobce dne 21. 3. 2014 žalobu, kterou doplnil podáním ze dne 12. 4. 2014. Žalobce především namítal, že napadené rozhodnutí nabylo právní moci až po uplynutí promlčecí lhůty, neboť žalobci bylo doručeno až dne 20. 3. 2014, kdy zmocněnec žalobce nahlédl do spisového materiálu. Žalovaný nesprávně považoval rozhodnutí za doručené desátým dnem od dodání do datové schránky společnosti ALL EXPERTS s.r.o., která však nebyla zmocněncem žalobce v řízení o přestupku, jelikož žalobce nikdy nedoručil žalovanému originál plné moci a smlouva o zastoupení s uvedenou společností nebyla uzavřena. Namítal také, že plná moc byla zaslána z datové schránky společnosti ALL EXPERTS s.r.o. osobou, která již nebyla oprávněna za společnost jednat, a přístupové údaje do datové schránky společnosti jí měly být zpřístupněny, což se pochybením Ministerstva vnitra nestalo. Pochybením Ministerstva vnitra společnost ALL EXPERTS s.r.o. současně nedisponovala v době doručení přezkoumávaného rozhodnutí žádnými přístupovými údaji do datové schránky, a neměla tak možnost fakticky se s tímto rozhodnutím seznámit. Proto žalobce považoval zásilku obsahující napadené rozhodnutí za doručenou nejdříve dnem, kdy nahlédl další zmocněnec žalobce, K. S., do spisu a o zásilce se dozvěděl. Zásilka tedy měla být doručena až po uplynutí prekluzivní lhůty, v důsledku čehož zanikla odpovědnost za přestupek.

[4] Žalobce dále vytýkal, že v průběhu správního řízení nebylo postaveno najisto skutkové jednání žalobce, jímž mělo dojít ke spáchání přestupku, žalovaný vedl zmatečné řízení a jeho rozhodnutí nemá oporu v dokazování, je nepřezkoumatelné pro nezákonnost i pro nedostatek důvodů. Žalobce především polemizoval se správností a opodstatněností postupu správních orgánů obou stupňů z hlediska rozsahu dokazování a hodnocení provedených důkazů, vytýkal, že správní orgán prvního stupně neprovedl žalobcem navržený vyšetřovací pokus, aniž by se s návrhem na jeho provedení dostatečně vypořádal. Dále namítal i porušení práva na obhajobu dle ustanovení čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jelikož mu bylo odepřeno právo účastnit se výslechu svědka,

pokračování

čímž došlo k porušení zásady kontradiktornosti řízení. Proto je důkaz svědeckou výpovědí nepřipustným důkazem. Dokazování podle žalobce nebylo provedeno způsobem, který zákon předpokládá v ustanoveních § 51 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přičemž současně nebylo provedeno ohledání videozáznamu zákonem předpokládaným způsobem. Podle žalobce nebyla respektována ani zásada ústnosti a bezprostřednosti řízení o přestupcích, k čemuž žalobce analogicky poukazoval na principy uplatňované v řízení trestním. Ze všech uvedených důvodů, v žalobě podrobně rozvedených, navrhoval žalobce přezkoumávané rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[5] Krajský soud rozsudkem ze dne 1. 8. 2014, č. j. 10A 29/2014 – 45, zrušil přezkoumávané rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, neboť shledal důvodnou námitku žalobce týkající se nesprávného procesního postupu při rozhodování o odvolání, jehož doplnění nebylo podáno žalobcem, nýbrž společností ALL EXPERTS s.r.o. Ta však podle krajského soudu nepředložila plnou moc k zastupování žalobce v originálu či ověřené kopii, ale pouze v naskenované podobě zaslané prostřednictvím datové schránky uvedené společnosti. Plná moc nebyla ani konvertována podle ustanovení § 22 odst. 1 a 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a automatizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, tedy neměla účinky originálu. Jelikož této společnosti jakožto zástupci žalobce bylo doručováno přezkoumávané rozhodnutí do datové schránky, ačkoliv nebyla k zastupování žalobce řádně zmocněna, došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a přezkoumávané rozhodnutí proto bylo třeba zrušit pro vady řízení. Krajský soud závěrem poznamenal, že dalšími námitkami uplatněnými v žalobě se nezabýval, neboť v důsledku nesprávného doručování ze strany žalovaného došlo k uplynutí zákonné prekluzivní lhůty podle ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a přestupek proto již není možné opětovně projednat.

[6] Rozsudek krajského soudu ze dne 1. 8. 2014, č. j. 10A 29/2014 – 45, napadl žalovaný včas podanou kasační stížností, v níž uplatnil kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalovaný namítal nezákonnost rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a to konkrétně otázky zastoupení žalobce na základě plné moci udělené společnosti ALL EXPERTS s.r.o. Žalovaný nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že žalobce měl být správními orgány vyzván k předložení originálu plné moci či její ověřené kopie, jelikož plná moc v prosté kopii nebyla dostačující a pokud by ji žalobce nepředložil, mělo být se žalobcem jednáno bez ohledu na zmocněnou osobu. K tomu žalovaný poukázal na ustanovení § 33 odst. 1 správního řádu, jež nestanoví náležitosti plné moci. Proto měl žalovaný zastoupení žalobce touto společností za nepochybné a námitky týkající se doložení kopie plné moci považoval za ryze účelové, ve snaze prodlužovat správní řízení, čemuž měly svědčit i opakované změny v zastoupení žalobce v krátkém časovém období, jak plynou ze správního spisu správního orgánu prvního stupně. Žalovaný navrhl rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Nejvyšší správní soud kasační stížnosti žalovaného vyhověl, když rozsudkem ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 – 26, zrušil rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. 8. 2014, č. j. 10A 29/2014 – 45, a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud přitom zavázal krajský soud, aby se zabýval dalšími, do té doby neřešenými námitkami, které se týkaly jednak posouzení důsledků odeslání plné moci k zastupování žalobce společností ALL EXPERTS s.r.o. prostřednictvím datové schránky této společnosti jednáním osoby (J. P.), která podle tvrzení žalobce neměla k takovým dispozicím oprávnění (jelikož byla odvolána z funkce jednatele) a dále námitkami, které se týkaly vlastního průběhu správního řízení před správním orgánem prvního stupně, zejména v otázce průběhu, rozsahu a způsobu dokazování a hodnocení důkazů ve správním řízení navržených či provedených (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 – 26).

[8] Krajský soud, vycházející z právního názoru zdejšího soudu, se vypořádal v dalším průběhu řízení v první řadě s otázkou zmocnění společnosti ALL EXPERTS s.r.o. k zastupování žalobce ve správním řízení. V této souvislosti krajský soud uvedl, že s ohledem na dikci ustanovení § 33 odst. 1 správního řádu nebylo nutné předložit správnímu orgánu prvního stupně originál plné moci udělené žalobcem společností ALL EXPERTS s.r.o., nýbrž stačilo předložení prosté kopie, což se v posuzovaném případě stalo. Krajský soud proto dospěl k závěru, že společnost ALL EXPERTS s.r.o. byla k přijímání písemností adresovaných žalobci řádně zmocněna.

[9] Pokud jde o námitku neprovedení řádného přezkoumání věci a nedostatečného zjištění skutkového stavu správními orgány, konstatoval krajský soud, že s ohledem na obsah správního spisu bylo dokazování provedeno v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 a § 51 a násl. správního řádu. Krajský soud považoval skutkový stav za spolehlivě zjištěný, proto shodně se správními orgány shledal další dokazování nadbytečným a nehospodárným.

[10] Krajský soud se následně zabýval otázkou zákonnosti získaných důkazů a provedení dokazování, když žalobce především namítal, že příslušníci Policie ČR měli nejdříve vjet na soukromý pozemek a následně použít proti žalobci slzotvorný prostředek, aniž by mu následně poskytli první pomoc. Krajský soud v této souvislosti konstatoval, že mu nepřísluší posuzovat adekvátnost či přiměřenost postupu policistů. Z obsahu správního spisu je nicméně zřejmé, že žalobce byl policisty vyzván k zastavení vozidla již na veřejné komunikaci, přičemž na tuto výzvu nereagoval a pokračoval v jízdě až na soukromý pozemek. Tato okolnost nemůže mít za následek absolutní neplatnost dalších úkonů policie a v důsledku toho i neplatnost takto pořízených důkazů, jelikož v takovém případě by únik řidičů na soukromý pozemek zaručoval beztrestnost pachatelů přestupků. Krajský soud nepovažoval za důvodné ani námitky týkající se správnosti provedení dokazování. Dohledání a objasnění pojmu „KASR“ (slzotvorný prostředek) bylo v souladu s ustanovením § 50 odst. 1 správního řádu, když se jedná o skutečnost, která je správnímu orgánu známa z úřední činnosti. Provedení důkazu vyšetřovacím pokusem – zkoumáním účinků slzotvorného prostředku na úřednicích, bylo v souladu s ustanovením § 52 správního řádu shledáno nadbytečným z důvodu, že tento důkaz by s ohledem na specifickou účinků vůči každému jednotlivci, které jsou navíc vždy ovlivňovány konkrétními subjektivními a objektivními okolnostmi, nemohl nikterak přispět

pokračování

k potvrzení žalobcem prezentovaného děje. Správní orgán totiž není vázán důkazními návrhy účastníků řízení, ale je povinen provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. V rozporu s principy dokazování nebyl ani výslech svědka T. F. V této souvislosti odkázal krajský soud na obsah protokolu o ústním projednání přestupku ze dne 18. 4. 2013 (dále jen „protokol o ústním jednání“), z něhož vyplývá, že svědek nahlédl do oznámení o přestupku pouze za účelem identifikace, zda toto oznámení sepisoval on a až poté, co již vypověděl o skutkovém průběhu událostí. Žalobce měl současně možnost klást svědkovi otázky. Tuto možnost i využil, když prostřednictvím svého zástupce položil svědkovi toliko čtyři otázky, aniž by měl nějaké další návrhy ve vztahu k dokazování či samotné svědecké výpovědi. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgán prvního stupně provedl v protokolu o ústním jednání pouhý odkaz na prameny důkazů, přičemž tyto důkazy nebyly zkoumány způsobem podle ustanovení § 51 správního řádu. V této souvislosti dospěl soud ke zcela opačnému závěru, jelikož z obsahu protokolu o ústním jednání jasně vyplývá, že byly provedeny důkazy oznámením o přestupku a úředním záznamem o tomto přestupku, u nichž správní orgán dále uvedl, co z nich bylo zjištěno, dále byl zaznamenán obsah svědecké výpovědi zasahujícího policisty a proveden důkaz přehráním videozáznamu ze zásahu policistů. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[11] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel dne 5. 3. 2015 kasační stížnost s návrhem na přiznání odkladného účinku, v níž uplatňuje kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[12] Stěžovatel namítá v první řadě nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, neboť krajský soud se nezabýval, ačkoli byl k tomu Nejvyšším správním soudem v předchozím řízení zavázán, otázkou doručení plné moci správnímu orgánu prvního stupně z datové schránky společnosti ALL EXPERTS s.r.o. (dále též „zmocněnec“), avšak prostřednictvím přístupových údajů osoby (J. P.), která k takovým dispozicím nebyla oprávněna, a s tím související otázkou účinnosti doručení přezkoumávaného rozhodnutí zmocněnci žalobce v době, kdy zmocněnec nedisponoval v důsledku pochybení orgánů státní správy žádnými přístupovými údaji pro přihlášení do datové schránky.

[13] Stěžovatel podle obsahu dalších uplatněných námitek vytýká současně vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí měl zrušit. Jednu z výše zmíněných vad shledává stěžovatel v tom, že žalovaný provedl dokazování o pojmu a funkčnosti slzotvorného prostředku mimo ústní jednání, aniž by stěžovatele seznámil se zjištěnými závěry podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009 – 129, z něhož vyplývá, že hodlá-li soud zahrnout do svého rozhodnutí skutečnosti známé mu z úřední činnosti, musí s těmito skutečnostmi nejprve seznámit účastníky řízení a poskytnout jim dostatečný prostor k tomu, aby mohli prostřednictvím svých tvrzení učinit tyto skutečnosti spornými a navrhnout za tím účelem provedení důkazů. Jelikož krajský soud považoval závěry žalovaného ohledně slzotvorného prostředku za skutečnosti známé mu z úřední činnosti,

měl přezkoumávané rozhodnutí zrušit právě z důvodu, že žalovaný neseznámil žalobce s těmito skutečnostmi před vydáním rozhodnutí a ve svém rozhodnutí rovněž neuvedl, z jaké činnosti nebo postupu jsou mu tyto skutečnosti známy. Stěžovatel spatřuje další vadu v nesprávně zjištěném skutkovém stavu věci. V případě, že by zjištěná verze skutkového stavu byla pravdivá, pak by stěžovatel byl obviněn rovněž z přestupku neuposlechnutí výzvy úřední osoby podle ustanovení § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, ke kterému mělo dojít jednak v důsledku nezastavení motorového vozidla na pokyn „STOP“ a následně též v důsledku neopuštění motorového vozidla. Žalovaný správní orgán a posléze i krajský soud vycházely dále nesprávně ze skutečnosti, že slzotvorný prostředek nemohl zapříčinit neschopnost stěžovatele vnímat výzvu k podrobení se vyšetření na přítomnost alkoholu v krvi. Takovýto závěr nemá oporu ve správním spise. Zasahující policisté nemohli poznat aktuální zdravotní a psychický stav stěžovatele, jelikož se na něj stěžovatele nedotazovali. Krajský soud se navíc nevypořádal s žalobní námitkou, že dle výpovědi svědka T. F. byl stěžovatel po zásahu dezorientovaný, zmatený, nedokázal se vyjádřit, avšak nikoli v důsledku požití alkoholického nápoje. Stěžovatel má za to, že důkazy provedené správními orgány nejsou dostatečné k prokázání, že by byl stěžovatel k podrobení se vyšetření vyzván, nebo že by tuto výzvu vnímal.

[14] Stěžovatel dále namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, když nesouhlasí se závěrem krajského soudu o zákonnosti pořizovaných důkazů, neboť zákrok proti žalobci byl započat na veřejném prostranství, přičemž únik na soukromý pozemek nemůže zaručovat beztretnost. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na zákonnou definici pojmu „zákrok“ (ustanovení § 10 odst. 5 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o policii“), ze které vyplývá, že zákrok předpokládá přímé vynucování splnění právní povinnosti za použití síly nebo hrozby jejího použití, k čemuž došlo až na soukromém pozemku. Stěžovatel rovněž vytýká krajskému soudu, že se nevypořádal s jeho argumenty týkajícími se tvrzeného porušení ustanovení čl. 12 Listiny základních práv a svobod. Opomenutí vypořádání této otázky tak mělo za následek nesprávné posouzení otázky zákonnosti získaných důkazů. Krajský soud měl v této souvislosti dle názoru stěžovatele hodnotit také otázku adekvátnosti zásahu policistů. Z důvodů podrobně vymezených v žalobě (zejména neposkytnutí první pomoci, jež mohlo mít zásadní vliv na schopnost stěžovatele vnímat výzvu policistů) považuje stěžovatel zákrok policistů za nezákonný, a výstup z tohoto zákroku proto nelze využít jako důkaz.

[15] S ohledem na shora uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 2. 2015, č. j. 10A 29/2014 – 81, zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

[16] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 3. 4. 2015 setrval na správnosti a zákonnosti svého rozhodnutí. Námitku související s neúčinností doručení přezkoumávaného rozhodnutí stěžovateli nepovažuje žalovaný za důvodnou, neboť i sám stěžovatel v tomto ohledu vytýká pochybení Ministerstvu vnitra, resp. příslušnému rejstříkovému soudu. Pokud měla společnost ALL EXPERTS s.r.o. jakékoli problémy s přístupy do datové schránky, měla neprodleně kontaktovat žalovaného a požádat o doručování veškerých písemností například prostřednictvím držitele poštovní licence.

pokračování

Žalovaný sice souhlasí, že krajský soud se s uvedenou námitkou stěžovatele řádně nezabýval, avšak žádá zdejší soud, aby se s ní vypořádal v rámci svého rozhodnutí.

[17] Pokud jde o argumentaci žalovaného týkající se slzotvorného prostředku, žalovaný použil zdroj, který je veřejně přístupný na internetových stránkách, jehož neuvedení nicméně nemůže mít na zákonnost rozhodnutí vliv. Jelikož se nejedná o podklad pro vydání rozhodnutí, nýbrž o obecně přístupné informace, nebyl žalovaný povinen umožnit stěžovateli k těmto informacím se vyjádřit.

[18] Podle názoru žalovaného nemůže obstát ani námitka nezákonnosti pořízení důkazů, jelikož z provedeného dokazování, zejména z videozáznamu na CD, je postaveno najisto, že k započetí služebního zákroku došlo na veřejně přístupné komunikaci, když stěžovateli byl dáván pokyn k zastavení vozidla již na ulici Dobrovodská. Pokud by stěžovatel uposlechl pokyn k zastavení vozidla, na soukromý pozemek by nedojel. Správním orgánům přitom nepříslušelo hodnotit samotný průběh zákroku policistů, neboť Policie ČR není žalovanému ani správnímu orgánu prvního stupně jakkoliv podřízena. Nelze však očekávat, že zákrok ze strany policistů nebude dokončen v případě, kdy osoba, která neuposlechne pokyn policistů, se v úmyslu vyhnout se tomuto zákroku přemístí na soukromý pozemek. Pokud jde o neuposlechnutí výzvy, toto jednání bylo zmíněno toliko v souvislosti se skutkovým průběhem věci. Žalovaný má za to, že z provedeného dokazování dále vyplývá, že stěžovatel byl opakovaně vyzýván k podrobení se dechové zkoušce či vyšetření spojenému s odběrem krve, které však odmítl. Co se týká použití slzotvorného prostředku, tento byl stříknut do prostoru vozidla, nikoli přímo na řidiče, a to až po několikeré výzvě. Stěžovateli nicméně tímto postupem nebyla způsobena žádná zranění ani jiné zdravotní újmy či komplikace. Žalovaný dále konstatuje, že proces dokazování byl realizován v souladu se zákonem. Důkaz vyšetřovacím pokusem shledal žalovaný nadbytečným, přičemž neprovedení tohoto důkazu řádně, přesvědčivě a přezkoumatelně odůvodnil.

[19] S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[20] V replice k vyjádření žalovaného ze dne 23.4.2015 stěžovatel zdůraznil, že žalovaný nerozporuje kasační námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu v části související jednak s otázkou odeslání plné moci z datové schránky zmocněnce osobou, jejíž přístupové údaje měly být zneplatněny, a následně též s otázkou účinnosti doručení přezkoumávanému rozhodnutí stěžovateli. Tato vada však nemůže být zhojena rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, neboť proti závěrům vysloveným poprvé až zdejším soudem by se stěžovatel již nemohl věcně bránit, čímž by mu v konečném důsledku byla odepřena jedna soudní instance. Stěžovatel současně vylučuje, že by byl v důsledku pochybení Ministerstva vnitra povinen požádat žalovaného o doručování prostřednictvím držitele poštovní licence, jelikož taková žádost by neměla oporu v zákoně. Následně stěžovatel opakovaně poukazuje na námitky vyslovené již v kasační stížnosti a žalobě.

[21] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti v první řadě hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. V této souvislosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má

požadované náležitosti, byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou (viz ustanovení § 103 a § 106 s. ř. s.), stěžovatel je řádně zastoupen (viz ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s.) a není namístě kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost (viz ustanovení § 104 s. ř. s.).

[22] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (viz ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[23] Kasační stížnost je důvodná ve vztahu k námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, pokud se krajský soud nezabýval, ačkoli k tomu byl v předchozím zrušovacím rozsudku zavázán, otázkou odeslání plné moci správnímu orgánu prvního stupně z datové schránky společnosti ALL EXPERTS s.r.o. (dále též „zmocněnec“), avšak prostřednictvím přístupových údajů osoby (J. P.), která k takovým dispozicím nebyla oprávněna, a s tím související otázkou účinnosti doručení přezkoumávaného rozhodnutí zmocněnci žalobce v době, kdy zmocněnec nedisponoval v důsledku pochybení orgánů státní správy žádnými přístupovými údaji pro přihlášení do datové schránky.

[24] Zásadní námitkou, kterou stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje, je nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu z důvodu, že krajský soud se nevypořádal s otázkou odeslání plné moci z datové schránky společnosti ALL EXPERTS s.r.o. prostřednictvím osoby, která k tomu nebyla oprávněna a s tím související otázkou účinnosti doručení přezkoumávaného rozhodnutí stěžovateli. Na tomto místě je nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou natolik závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat také z úřední povinnosti (viz ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud současně připomíná, že za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je zcela nepochybně považováno i rozhodnutí, kterým krajský soud zamítl žalobu, aniž by vypořádal všechny žalobní námitky (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz).

[25] V posuzovaném případě shledal Nejvyšší správní soud námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu opodstatněnou. Krajský soud totiž ve svém novém rozsudku ve věci toliko převzal názor zdejšího soudu vyslovený v předchozím rozhodnutí o kasační stížnosti, když dospěl k závěru, že pro účinné zastupování účastníka řízení postačí předložení prosté kopie plné moci, aniž by se následně vypořádal s dalšími částmi této otázky (viz výše odst. 24 tohoto rozsudku), přestože byl k tomu výslovně zavázán. Krajský soud tak nejenže zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, ale současně také porušil ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s., neboť nerespektoval závazný právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v předchozím zrušujícím rozsudku.

[26] Nejvyšší správní soud musí stěžovateli přisvědčit i v otázce nemožnosti dodatečného vypořádání opomenuté žalobní námitky Nejvyšším správním soudem. Nevypořádáním předmětné žalobní námitky ze strany krajského soudu totiž byla stěžovateli odňata možnost, aby se proti právnímu hodnocení této námitky případně bránil cestou kasační stížnosti. Takový postup přitom nemůže být zhojen tím, že Nejvyšší

pokračování

správní soud úvahu krajského soudu zcela nahradí, neboť stěžovatel by se proti závěrům vysloveným poprvé až v rozhodnutí o kasační stížnosti již nemohl věcně bránit, čímž by mu fakticky byla odepřena jedna soudní instance (srov. k tomu např. stěžovatelem citované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014 – 31, dostupné na www.nssoud.cz, nebo též nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, publ. pod č. 225/2008 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, dostupné na www.nalus.usoud.cz). Nejvyšší správní soud proto nemohl vyhovět návrhu žalovaného a vypořádat se s předmětnou námitkou v rámci tohoto rozhodnutí.

[27] Navzdory zrušení napadeného rozsudku krajského soudu pro nepřezkoumatelnost a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné, aby se alespoň stručně zabýval i ostatními kasačními námitkami, na jejichž vypořádání nemá opomenutí výše uvedené žalobní námitky ze strany krajského soudu žádný vliv.

[28] Námitku stěžovatele, že krajský soud měl přezkoumávané rozhodnutí zrušit pro vady řízení spočívající v provedení dokazování o pojmu a funkčnosti slzotvorného prostředku mimo ústní jednání, aniž by žalovaný seznámil stěžovatele se zjištěnými závěry podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodnou, neboť má za to, že popis, či instrukce o použití a účincích slzotvorného prostředku nepředstavuje podklad rozhodnutí, k němuž by byl žalovaný povinen umožnit stěžovateli vyjádřit se.

[29] V této souvislosti lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 40/2003 – 61 (dostupné na www.nssoud.cz), v němž se zdejší soud vyjádřil k aplikaci ustanovení § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správním řízení“), když konstatoval, že „[z] ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu je zřejmé, že jeho smyslem je poskytnout účastníku správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení. Materiálním předpokladem jeho užití je situace, kdy skutkový stav doznal změn, zejména byly provedeny zásadní důkazy, o nichž účastník řízení neví.“ Ustanovení § 33 odst. 2 zákona o správním řízení je nyní promítnuto v ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, závěry z citovaného rozsudku jsou tak dle názoru Nejvyššího správního soudu plně aplikovatelné také v posuzovaném případě.

[30] Z výše uvedeného vyplývá, že závěr o podstatné vadě řízení spočívající v porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu se aplikuje zejména v případě, kdy správní orgán provede takový důkaz, o němž účastník řízení neví a jenž je způsobilý zásadním způsobem dokreslit, resp. změnit skutkový děj a s takovými podklady rozhodnutí účastníka neseznámí. Z přezkoumávaného rozhodnutí nicméně vyplývá, že popis slzotvorného prostředku byl v posuzovaném případě použit toliko podpůrně. Své závěry ohledně zdravotního stavu stěžovatele a jeho schopnosti porozumět obsahu výzvy založil žalovaný především na důkazech provedených již v řízení před správním orgánem prvního stupně. V tomto ohledu žalovaný uvedl, že z provedených listinných důkazů je zřejmé, že řidiči nebylo způsobeno žádné zranění, řidič žádné známky zranění ani jiné zdravotní újmy nejevil, na dotaz policejní hlídky neuvedl žádné zdravotní komplikace, ani nežádal lékařské ošetření, z čehož lze usoudit, že tvrzení odvolatele o tom, že policisté nevěnovali

zdravotnímu stavu pozornost, resp. že stěžovatel nevěděl, k čemu je vyzýván, není pravdivé (viz str. 5 přezkoumávaného rozhodnutí). Závěry žalovaného by byly dle názoru Nejvyššího správního soudu stejné i v případě, kdyby žalovaný popis slzotvorného prostředku do svého rozhodnutí nezahrnul.

[31] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele týkající se nesprávně zjištěného skutkového stavu věci. Stěžovatel v této souvislosti zejména uvedl, že ze skutečnosti, že nebyl obviněn také z přestupku neuposlechnutí výzvy úřední osoby, je možné dovodit, že k zastavení vozidla, resp. k jeho opuštění, policisty vyzván nebyl. Nejvyšší správní soud má nicméně za to, že udělení výzev ze strany policistů lze zcela nepochybně dovodit z jiných okolností. Jak podotkl již správní orgán prvního stupně (viz str. 5 rozhodnutí ze dne 17. 7. 2013, č. j. spr. př. D 1908/13 Lo), věrohodnost výpovědi svědka T. F. o udělení pokynu k zastavení vozidla stěžovatele na veřejné komunikaci podporuje též videozáznam pořízený z kamery umístěné ve vozidle zasahující policejní hlídky, z něhož je patrné blikající modré světlo na policejním vozidle při průjezdu ulicí Dobrovodskou. Následné neudělení pokynu stěžovateli k opuštění vozidla, když v jeho blízkosti se navíc postupně sešlo několik policejních hlídek, se jeví jako velice málo pravděpodobné.

[32] Nutno dále konstatovat, že věrohodnost jednotlivých skutkových tvrzení stěžovatele je do velké míry oslabena značnými logickými rozpory. V této souvislosti lze odkázat např. na odvolání ze dne 17. 9. 2013 (viz č. l. 62 správního spisu), v němž stěžovatel nejdříve uvedl, že nevystupoval z vozidla z obavy o svůj život, zdraví a majetek, jelikož se domníval, že policisté jsou falešní, přičemž vzápětí podotkl, že nemusel výzvu slyšet, neboť byl zavřen v dokonalém vozidle BMW X6, ve kterém hrála hlasitá hudba. Poukázat lze také na skutečnost, že stěžovatel v průběhu celého správního i navazujícího soudního řízení tvrdí, že výzvu k podrobení se vyšetření na přítomnost alkoholu v krvi nemohl vnímat v důsledku zasažení slzotvorným prostředkem, přičemž ale zároveň odmítá, že by byl ze strany policistů dotazován, zda je či není zraněn (viz např. potvrzení a doplnění vyjádření ke spisu ze dne 17. 5. 2013 na č. l. 30 správního spisu nebo též žaloba ze dne 12. 4. 2014 na č. l. 7 soudního spisu). Nejvyšší správní soud shledává rozpor v tvrzení stěžovatele, který si je na jedné straně tak jist skutečností, že se ho policisté neptali na jeho zdravotní stav, avšak na straně druhé současně tvrdí, že schopnost jeho vnímání byla podstatně snížena.

[33] Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel značně překrucuje některé skutečnosti vyplývající ze správního spisu, když tyto skutečnosti neodůvodněně interpretuje ve svůj prospěch. V tomto ohledu lze poukázat např. na samotnou kasační stížnost ze dne 2. 3. 2015, v níž stěžovatel uvedl, že krajský soud se nijak nevypořádal s žalobní námitkou, že dle výpovědi svědka T. F. byl stěžovatel po zásahu dezorientovaný, zmatený, nedokázal se vyjádřit, avšak nikoli v důsledku požití alkoholického nápoje, neboť dle svědka nejevil žádné známky jeho požití. To ale z výpovědi svědka nikterak nevyplývá. Svědek T. F. totiž uvedl, že na stěžovateli neviděl, že by jevil známky podnapilosti, kromě mírného zápachu z dechu. O dezorientovanosti, zmatenosti a neschopnosti stěžovatele vyjádřit se pak v protokolu o ústním jednání není žádná zmínka. Svědek sice uvedl, že na výzvu k předložení dokladů a k podrobení se dechové zkoušce reagoval stěžovatel „střídavě“ a vyhýbavě, nicméně tato skutečnost dle

pokračování

názoru zdejšího soudu nenasvědčuje jeho dezorientovanosti či zmatenosti, ale spíše jeho snaze vyhnout se splnění povinnosti (bližší viz protokol o ústním jednání na č. l. 16 správního spisu). S ohledem na shora uvedené považuje Nejvyšší správní soud námitky stěžovatele související s vadami řízení před správními orgány za ryze účelové a současně konstatuje, že podle jeho názoru byl skutkový stav spolehlivě zjištěn a prokázán.

[34] Nejvyšší správní soud se následně zabýval námitkou stěžovatele spočívající v nezákonnosti pořízených důkazů z důvodu zásahu policistů na soukromém pozemku. Na tomto místě je nutné odkázat na ustanovení § 40 odst. 1 zákona o policii, na jehož základě jsou policisté oprávněni „*vstoupit bez souhlasu uživatele do obydlí, jiného prostoru nebo na pozemek a provést tam potřebné úkony nebo jiná opatření jen tehdy, jestliže věc nesnese odkladu a vstup tam je nezbytný pro ochranu života nebo zdraví osob anebo pro odvrácení závažného ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti.*“ Takové oprávnění mají i v případě pronásledování osoby [viz ustanovení § 40 odst. 2 písm. b) téhož zákona]. Citované ustanovení zákona o policii tak umožňuje zákonný zásah ze strany policistů do ústavně zaručené nedotknutelnosti domovní svobody (srov. k tomu též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 2 As 25/2010 – 65, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz).

[35] Nejvyšší správní soud opětovně připomíná, že z obsahu správního spisu vyplývá, a to bez ohledu na terminologii použitou krajským soudem (zákrok, zásah atd.), prokazatelné udělení výzvy k zastavení motorového vozidla stěžovateli již na veřejné komunikaci, na níž však stěžovatel nereagoval. Argumentace stěžovatele ohledně nedotknutelnosti obydlí proto nemůže obstát, neboť policisté byli za uvedených okolností oprávněni pokračovat v pronásledování stěžovatele i po jeho zastavení na soukromém pozemku. Krajský soud tedy dospěl ke správnému závěru, když konstatoval, že žalobcem tvrzená skutečnost, dle níž byl vůz zastaven na soukromém pozemku, nemůže mít za následek neúčinnost dalších úkonů policie a v důsledku toho i nepoužitelnost takto pořízených důkazů (viz str. 11 napadeného rozsudku).

[36] Pokud jde o stěžovatelem vytykané neposkytnutí první pomoci, lze odkázat na úřední záznam ze dne 19. 3. 2013, vyhotovený zasahujícími policisty (viz č. l. 3 správního spisu), v němž je uvedeno, že řidiči nebylo donucujícím prostředkem (myšleno slzotvorným prostředkem) způsobeno zranění ani škoda na majetku, řidič nejevil známky zranění ani na dotaz hlídky neuvedl žádné zdravotní komplikace, ošetření nežádal. Nejvyšší správní soud přitom nevidí důvod, proč by měl považovat tvrzení zasahujících policistů za nevěrohodná. Lze totiž vycházet z úvahy, že u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je proto zpravidla věrohodnějším svědectví policisty (srov. k tomu též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 1 As 26/2014 – 41, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz). Tvrzení samotného stěžovatele nepovažuje zdejší soud za věrohodné ani z důvodů výše popsaných (viz výše odst. 32 – 33 tohoto rozsudku). Je proto nutné uzavřít, že důkazy použité ve správním řízení byly pořízeny v souladu se zákonem, a posouzení této otázky ze strany krajského soudu tak bylo správné.

[37] Ze shora uvedeného je patrné, že Nejvyšší správní soud nepovažuje věcné námitky stěžovatele za opodstatněné. Jelikož však krajský soud v dosavadním průběhu řízení neposoudil žalobní námitku týkající se odeslání plné moci z datové schránky společnosti ALL EXPERTS s.r.o. prostřednictvím osoby, která k tomu nebyla oprávněna a s tím související otázkou účinnosti doručení přezkoumávaného rozhodnutí stěžovateli, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu nic jiného než jen pro tuto jedinou dosud nevypořádanou námitku rozsudek krajského soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost a vrátit věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

[38] O odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť stěžovatel nesplnil ve stanovené lhůtě svoji poplatkovou povinnost. Nejvyšší správní soud totiž stěžovatele vyzval usnesením ze dne 17. 3. 2015, č. j. 4 As 51/2015 – 40, k zaplacení soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč, k čemuž mu stanovil přiměřenou lhůtu 5 dnů. Stěžovatel nicméně soudní poplatek ve stanovené lhůtě neuhradil. Nejvyšší správní soud proto považoval návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti za neúčinný podle ustanovení § 9 odst. 8 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o čemž stěžovatele informoval přípisem ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 51/2015 – 54, který byl stěžovateli doručen dne 2. 4. 2015.

[39] Jelikož po doručení výše uvedeného přípisu stěžovateli byla dne 7. 4. 2015 ze strany stěžovatele složena na účet Nejvyššího správního soudu částka ve výši 1.000 Kč, rozhodl zdejší soud ve výroku II. tohoto rozsudku o vrácení této částky zpět stěžovateli, a to k rukám jeho právního zástupce.

[40] O nákladech řízení o kasační stížnosti mezi účastníky rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu